

som jeg er meget glad ved, at der her i Tinget er en stor Velvillie for. Der er her Tale om atter at henvise et Andragende fra et Afholdssanatorium, nemlig „Stormly“ i Hjallelse ved Odense. Vi have jo, som bekendt, allerede tvende paa dette Aars Finanslov, vi have ved Behandlingen af 1ste Afdeling af Andragenderne henvist et herude ved Gentofte, der kaldes „Solhjem“, og vi have nu atter et fjerde her, hvis Andragende vi nu ogsaa anbefale at henvise, og jeg kan, som jeg sagde ved Behandlingen af første Afdeling af Andragender, meddele, at der vil komme i det mindste et endnu til næste Aar. Derfor er det jo ikke Finansudvalgets Mening at ville forlange af Ministeren, at han skal give store Summer til disse Sanatorier, thi saa kunde det maaske blive for meget, men det er Finansudvalgets Mening at ville anbefale denne Slags Sager og specielt den Sag, der foreligger i dette Andragende fra Odense; den ville vi anbefale, og vi haabe saa, at Ministeren ad Aare vil komme med en passende Bevilling til at støtte denne Sag, da vi anse det for en uhyre god Sag om muligt at rejse disse stakkels fattige Mennesker op igen; selv om man ikke kunde rejse dem alle, men kun en Del af dem; saa var det jo meget godt baade for Samfundet og selvfølgelig mest for de paa-gældende Individuer. Derfor er Finansudvalget villigt til at anbefale denne Sag til Ministeren og henvise den. Med denne Motivering tillade vi os altsaa rent og purt at henvise den til den ærede Indenrigsminister.

Saa er der endnu et Andragende til Indenrigsministeren tilbage, og det er Betænkningens Nr. 110; det er fra Forretningsudvalget for „Dansk Kvinderaad“ om en midlertidig Tillægslov til Sygekasseloven. Ja, det kunde maaske, naar vi en Gang skulle have et Tillæg til Sygekasseloven eller skulle have den revideret, være rigtigt, at der ogsaa blev taget Hensyn til en hel Del af, hvad der her forlanges i dette Andragende. Jeg vil nemlig sige, at jeg ikke paa hele Udvalgets Vegne kan anbefale hvert eneste Ord, der staar i Andragendet; det kan jeg ikke, det har jeg ingen Ret til; der er enkelte Bemærkninger deri, hvorom Medlemmer af Udvalget ikke ere enige, og som de ikke ville kunne tiltræde. Men derfor have vi alligevel ment, at Sagen saadan i det store og hele nok var Overvejelse værd; der er her nævnt Ting, som man maaske nok fra et humant og menneskeligt Standpunkt maatte kunne forlange kom med. Derfor er Udvalget blevet

enigt om at foreslaa det høje Ting at henvise denne Sag til Indenrigsministerens Overvejelse; saa kan Ministeren jo overveje Sagen, og saa kan han maaske gennem denne Overvejelse og disse Undersøgelser komme til et Resultat, som mulig kan tilfredsstille de paa-gældende Andragere, om ikke fuldt ud, saa i det væsentlige. — Til disse Bemærkninger med Hensyn til disse Andragender skal jeg indskrænke mig, i alt Fald foreløbig.

Alfred Christensen: Under Nr. 89 i Betænkningen findes der omtalt et Andragende, som er indgivet af Kjøbenhavns Røgmandsforening. Det gaar ud paa, at Fangst og Forhandling af Hellefisk fra Grønland maa blive overtaget af den kgl. grønlandske Handel. Dette Andragende vedrører et meget vigtigt økonomisk Spørgsmaal baade for de herværende Røgmand, for Grønlænderne og for Fiskeriets Udvikling i det hele taget. Jeg maa beklage, at det højtærede Finansudvalg ikke har værdiget at henvise denne Sag til Indenrigsministeren, og jeg vil lægge et godt Ord ind for den. Det fremgaar af Andragendet og af de Oplysninger, som desangaaende ere fremskaffede, at der for en Del Aar siden var en Kolonibestyrer i Grønland, som prøvede at samle nogle Hellefisk sammen, som Grønlænderne kom og gav ham, og dem sendte han med et af Skibene til Kjøbenhavn. Fisken blev solgt til et Røgeri her i Kjøbenhavn, og efter at den var røget her, viste det sig, at den var en udmærket Salgsvarer, som ikke blot kunde sælges her paa Pladsen, men egnede sig i høj Grad til Eksport. Tilførselen af Hellefisk steg saa i Løbet af nogle faa Aar saaledes, at der nu kommer omtrent 50,000 Pund om Aaret, og Værdien af dem andrager herved omtrent 20,000 Kr. Men mere end det kunne de ikke faa; det er en privat Affære for Kolonibestyreren deroppe; han køber saa meget, som han har Lov til at sende frit — jeg antager, at det er frit — med den grønlandske Handels Skibe, og mere maa ikke sælges; naar Grønlænderne komme og ville sælge mere, saa har Fatter ikke Brug for Fisken, saa bliver der ikke købt mere af Kolonibestyreren, og saa kommer der ikke mere her ned, skønt det er vitterligt, at denne Fisk er meget let at fange, den staar tykt i de paa-gældende Fjorde lige opad Handelsetablisementerne. Og disse Grønlændere have meget ondt ved at bjerge Livet ved Sælhunde, som de ikke kunne fange, og